

lem hende og Pastor Gaardbo, vidste hun ikke; men netop fordi Jytte aldrig nævnede ham eller overhovedet nogensinde omtalte dette Sommerophold følte hun sig mere og mere sikker paa, at Erindringen derom rummede hendes Livs første alvorlige Ydmygelse.

»Veed du af, Jytte, at den Mand, som du altsaa nu vil besøge, har Ord for at være en af Københavns værste Skørtejægere? Det er nu blevet mig fortalt fra flere Sider, saa jeg har nogen Grund til at tro, at det forholder sig rigtigt.«

»Jeg tror ogsaa, jeg har hørt det,« sagde Jytte henne fra Vinduet. »Men hvorfor fortæller du mig det forresten? At jeg tager hen til en Maler sammen med min Fætter for at se hans Portræt — hvad har det med Mandens Fruentimmerhistorier at gøre?«

»Aa jo — lidt dog maaske. Men du synes altsaa ganske at have glemt, hvad du dog engang -- meget opbragt — kaldte for hans Bølleoverfald paa aaben Gade.«

»Det har vi jo talt om før, Mor,« svarede Jytte utaalmodigt. »Jeg har sagt dig, at jeg vistnok misforstod Meningen. Det skulde ikke tages saa alvorligt. Men du tror naturligvis, at jeg er forelsket i Karsten From. Det er jo det sædvanlige. Men naar jeg nu paa Ære og Samvittighed forsikrer dig, at jeg kun gaar derhen, fordi jeg gerne gør John den